

skulde medføre, at vedkommende Parter ved Egte-
skabets Indgaaelse bedre bleve satte ind i deres
kommende juridiske Forhold til hinanden, og derved
fik mere Opfordring til at ordne disse end efter
de her i Landet brugelige Former, saa er dette
ikke Tilfældet. Om Egteskabet er civilt eller
geistligt, angaar kun selve Akten, hvorved det stif-
tes, om det nemlig foregaar ved en Vielse, som
foretages af en Præst, eller om det foregaar ved en
Søndling, som foretages af en Dvirghedsperson,
men det, at man kalder det civile Egteskab
obligatorisk, har Hensyn til en anden
Sag. Det bruges nemlig i Modsetning
til, om det er fakultativt, hvilket med andre
Ord vil sige, at man kalder det civile Egteskab
obligatorisk i Lande, hvor det er foreskrevet, at
Folk altid skulle vies borgerligt, saaledes at det
er en frivillig Sag for dem, om de desuden ønske
kirkelig Vielse eller ikke. Saaledes er Forholdet
i afskillige fremmede Lande, blandt andet paa
hele det franske Retsgebet. Andre Steder er det
saaledes — hvad tilfældet er Tilfældet her — at
det ikke har været nødvendigt, men at der har
været en vis Afgang til at vælge, saaledes at
der kan bruges borgerligt Egteskab, om man vil,
eller geistligt, om man heller vil det, men ikke begge
Dele i Forening. Dette System har man kaldt
fakultativt i Modsetning til obligatorisk; men
selve Stiftelsesformen mener jeg har ikke nogen
Betydning med Hensyn til Spørgsmaalet om,
hvorvidt der i Dieblisset bliver Anledning til at
overveie hele det juridiske Forhold imellem Egte-
fællerne eller ikke. Paa det Sted, hvor Egte-
skabet indgaaes for en civil Embedsmand, er det
heller ikke hans Sag at henlede Opmærksomheden
paa Sigt, hvilket ogsaa kunde medføre, at der
opstod en temmelig lang Forhandling, hvis han
først skulde forklare, hvad det var at gjøre ved
Kontrakten lige overfor Trediemænd og lige over-
for den Anden i Egteskabet. Noget Andet er,
at det i andre Lande er en Sædvane, en Skik,
at man mere tager Egteskabet som en Forret-
ningsSag, og altid lader dets Indgaaelse ledsage
af en juridisk Overveielse. Det er maaske mere
Skik andre Steder end her, men det har i og
for sig Intet med Stiftelsesformen at gjøre. Jeg
fremfører blot disse Ord for at forebygge en Mis-
forstaelse, der kunde opstaa hos Noget, som ikke
kjende disse fremmede Utryk, og ifølge hvilken de
kunde tro, at der var Noget vundet i den Ret-
ning, hvorom her er Tale, ved at faae civilt
Egteskab. Det er der efter min Mening ikke, og
Spørgsmaalet om, hvorvidt man overhovedet bør
indføre civilt Egteskab eller ikke, er en anden Sag,
der ikke har noget videre at bestille med det fore-
liggende Emne. — Med Hensyn til det, der blev
udtalt af det ærede Medlem for Præsts Amts
3die Valgheds (Leth), vil jeg blot gjøre den
Bemærkning, at der i § 28 af Forordningen af
21de Mai 1845 haves Nævnelse for ogsaa at

kunne haandlege saadanne Kapitaler, der tilfalde
Børn efter deres Forældre, og der staa udtrykke-
ligt i Forordningen, at der, naar der er Spørgs-
maal om Konfirmation paa Slige Dispositioner,
skal tages Hensyn til, om der ellers er gjort Ind-
skrænkning i vedkommende Børns Arveret; det er
derfor ganske naturligt, at dette spiller en Rolle.
Svovrigt er det meget rigtigt — og jeg kan altfaa
kun bekræfte, hvad det ærede Medlem i saa Hensyn
seende anførte —, at der ikke er Noget i
Veien for at faae den Slags Dokumenter konfir-
mere, og jeg vil tilføie, at der heller ikke
er Noget i Veien for, at Bestemmelsen bliver
konfirmeret saaledes, at den udtrykkelig
lyder paa, at Renten kun skal udbetales mod
Kvindens egen Kvittering. Der er derhos en
gammel Praxis, efter hvilken man endog saa gaar
endnu videre, idet man i Dvirgt ikke alene konfir-
merer Testamenter, hvorved det bestemmes, at den
den vedkommende Kvinde tilkommende Arv skal
være haandlagt, og at Renten kun udbetales mod
hendes egen Kvittering, men ogsaa Testamenter,
hvorved det bestemmes, at denne Arv skal holdes
udenfor Fællesskabet. Det er en meget gammel
Praxis; jeg har nærmere undersøgt dette, for at
forvisse mig om, hvorvidt den var gjældende eller
ikke, fordi den forekommer mig at være urigtig,
esterfom det aabenbart er unaturligt, at en
skal kunne indgaa en Egtepagt for en Anden.
Det Naturlige synes mig aabenbart at være, at
de, der indtræde i Egteskabet, og kun de, ere raad-
dige over, om der skal være Formuefællesskab,
eller ikke. — Forsaavidt der er Spørgsmaal om
Ling, som ligge udenfor Lovenslodden, er det al-
mindelige Princip meget rigtigt det, at Giveren
kan bestemme, til hvilke Vilkaar Gaven skal være
knyttet, og saaledes ogsaa kan bestemme, hvorvidt den
skal være udenfor Formuefællesskabet eller ikke,
men det er unaturligt, naar dette udvides til Lovenslodden.
Jeg skal dog ikke dvæle videre der ved, fordi det
ikke ligger for; men jeg nævner det kun i Anled-
ning af det Spørgsmaal, der blev reist, for at
oplyse, at man gaar meget vidt i Retning af at
indpøse Folks Ønsker om at faae Kapitaler
sat fast og at faae dem anbragte paa en saadan
Maade, at de holdes udenfor Mandens Næfvevne
under Egteskabet. — Hvad endelig angaar det
Spørgsmaal, som den ærede sidste Læser oplafte,
maa jeg bemærke, at det ganske vist er en Man-
gel, eller om man vil, en Løse i den bestaaende
Løvgivning hos os, at der ikke gives Beskyttelses-
midler, hvorved en Kone kan sikke sig inod, at
Boets Tilstand forrykkes fra det Dieblit, da der
foreligger en Skilsmisseggrund, som kan gjøres
gjældende, da der foreligger Omstændigheder, der
berettiger til at forlange Separation og til det
Dieblit, hvor denne virkelig foregaar, men saaledes
som Forholdet er hos os, maa man sige, at saa-
længe Fællesskabet bestaar, saalænge varer Man-
dens Herredømme over det Hele; hans juridiske